

ΚΥΡΙΛΛΟΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ τὴν 7ην Μαρτίου 1971 ἐκδημήσας εἰς Κύριον ἀοίδιμος Πατριάρχης Βουλγαρίας Κύριλλος, κατὰ κόσμον Κωνσταντῖνος Μάρκοφ, ἐγεννήθη ἐν Σόφια τὴν 16ην Ἰανουαρίου 1901. Μετὰ τὸ πέρας τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν, ἐνεγράφη εἰς τὸ Θεολογικὸν Σεμινάριον τῆς γενετήρας του καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ πανεπιστημίου Βελιγραδίου, παρακολουθῶν συγχρόνως μαθήματα φιλοσοφίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Ζάγκρεμπ. Δι' ἀνωτέρας θεολογικῆς σπουδᾶς μετέβη εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ τότε ρουμανικοῦ Τσερναούτσι, ἔνθα ἔτυχε τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος. Κατὰ τὴν περίοδον 1928-1930 διέμεινε εἰς Γερμανίαν, εὐτυχῆσας καὶ προλαβὼν νὰ μαθητεύσῃ παρὰ τῷ διαπρεπῇ ἱστορικῷ Ἀδόλφῳ Harnack. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε καρῆ μοναχὸς τῷ 1923, ὑπηρετήσας ὡς γραμματεὺς εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Ρίλας καὶ κατόπιν ὡς καθηγητὴς τοῦ Θεολογικοῦ Σεμιναρίου Σόφιας. Τῷ 1936 ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Στόβων καὶ ἀμέσως κατόπιν Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, ἐν ἔτει δὲ 1953 ἐξελέγη Πατριάρχης Βουλγαρίας.

Ὁ Πατριάρχης Κύριλλος ἐκτὸς τοῦ πολυπύχου ποιμαντικοῦ ἔργου του καὶ τῶν καθαρῶς θεολογικῶν συγγραφικῶν ἐνασχολήσεων, μεγάλως ἐκαλλιέργησε τὰς ἱστορικὰς ἐρευνας. Κάτοχος πολλῶν γλωσσῶν καὶ ἀκάματος μελετητὴς, προσέφερεν ὀγκωδέστατον ἔργον καὶ ἀνέκδοτον ἀρχαικῶν ὑλικῶν ἐκ τῶν μακροχρονίων ἀναδιφήσεών του εἰς εὐρωπαϊκὰ ἀρχεῖα. Ἐστράφη πρωτίστως εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἱστορίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς χειραφετήσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν Βουλγάρων κατὰ τὴν δευτέραν πεντηκονταετιαν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ὁ ἀγὼν δι' αὐτὰς ἄμεσα ἀναφέρεται εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ διεξαγόμενος ἐν πολλοῖς εἰς τὸν θρακικὸν καὶ μακεδονικὸν χῶρον, ὀδηγεῖ τοὺς Βουλγάρους εἰς σύγκρουσιν μεθ' ἡμῶν. Διὰ τοῦτο ἡ μελέτη τῶν ἔργων τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου ἀποτελεῖ πηγὴν γνώσεων καὶ διὰ τὸ ἰδικὸν μας παρελθόν, τοὺς ἀγῶνας τῶν προγόνων μας καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας. Παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις μας ἐπὶ πολλῶν σημείων τῶν ἔργων του, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἐργατικότητά του καὶ τὴν προσφορὰν νέου ὑλικοῦ. Τὰ κυριώτερα τῶν αὐτοτελῶς ἐκδοθέντων συγγραμμάτων του ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) Paisij, Mitropolit Plovdivski, v carkovno-narodnata borba (Ὁ Παῖσιος, Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, ἐν τῷ ἐκκλησιαστικο-ἐθνικῷ ἀγῶνι), Φιλιππούπολις 1948, σσ. 319· 2) Panaret, Mitropolit Plovdivski, 1805-1883 (Πανάρετος, Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, 1805-1883), Σόφια 1950, σσ. 456· 3) Natanail, Ohridski i Plovdivski (Ναθαναήλ, Μητροπολίτης Ἀχρίδος καὶ Φιλιππουπόλεως), Σόφια 1952, σσ. 602· 4) Ekzarh Antim, 1816-1888 (Ὁ Ἐξάρχος Ἄνθιμος, 1816-1888), Σόφια 1956, σσ. 956· 5) Graf N. P. Ignatiev i bǎlgarskijat carkoven vǎpros. Izsledvane i dokumenti (Ὁ κόμης Ν. Π. Ἰγνάτιεφ καὶ τὸ βουλγαρικὸν ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα. Διαπραγματεύσεις καὶ ἔγγραφα), τόμ. α', Σόφια 1958, σσ. 568· 6) Bǎlgaromohamedanski celišta v Južni Rodopi (Ksantijsko i Gjumurdžinsko) (Βουλγαρομοхамεθανικαὶ ἔγκαταστάσεις εἰς τὴν νότιον Ροδόπην (περιοχαὶ Ξάνθης καὶ Κομοτινῆς), Σόφια 1960, σσ. 104· 7) Prinost kǎm bǎlgarskija carkoven vǎpros. Dokumenti ot Avstrijskoto Konsulstvo v Solun (Συμβολὴ εἰς τὸ βουλγαρικὸν ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα. Ἐγγραφα ἐκ τοῦ Αὐστριακοῦ Προξενείου Θεσσαλονίκης), Σόφια 1961, σσ. 224· 8) Katoličeskata pro-

paganda sred Bălgarite prez vtorata polovina na XIX vek (Ἡ καθολικὴ προπαγάνδα εἰς τοὺς Βουλγάρους κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος), Σόφια 1962, σσ. 474· 9) Prinos kām Uniatstvoto v Makedonija sled Osoboditelnata Vojna, 1879-1895. Dokladi na Frenskite Konsuli v Solun (Συμβολὴ εἰς τὴν οὐνιτικὴν κίνησιν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον, 1879-1895. Ἐκθέσεις τῶν Γάλλων Προξένων Θεσσαλονίκης), Σόφια 1968, σσ. 712· 10) Bălgarskata Ekzarhija v Odrinsko i Makedonija sled Osoboditelnata Vojna 1877-1878 (Ἡ Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία εἰς τὴν περιοχὴν Ἀδριανουπόλεως καὶ Μακεδονίαν μετὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον 1877-1878), τόμ. α', βιβλίον α', Σόφια 1969, σσ. 752, βιβλίον β', Σόφια 1970, σσ. 760· 11) Bălgarskoto naselinie v Makedonija v borbata za šazdanane na Ekzarhijata (Ὁ ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς εἰς τὸν ἀγῶνα συστάσεως τῆς Ἐξαρχίας), Σόφια 1971, σσ. 96.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου, καλύπτουσαι εὐρύτατον πεδίον τῆς βιβλιογραφίας, συνιστοῦν μοναδικὸν ὑπόδειγμα περαιτέρω ἀρχειακῶν ἐρευνῶν καὶ ἀπαραίτητον θεμέλιον εἰς τὴν μελέτην τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῶν Βαλκανίων. Ἡ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῆς γείτονος, ἐκτιμῶσα τὴν συμβολὴν τοῦ ἀοιδίμου, ἀνεκήρυξε τοῦτον, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, τακτικὸν μέλος τῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱστορικῶν καὶ παιδαγωγικῶν ἐπιστημῶν. Εἶναι ἰδιαιτέρως λυπηρὸν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου καθίσταται προβληματικὴ ἡ συμπλήρωσις ὀρισμένων ἀρχειακῶν ἔργων του, τῶν ὁποίων εἶχεν ἤδη ἄρξῃσει ἢ ἐκδοσις καὶ παραμένουν ἡμιτελῆ.

ΧΑΡΑΛ. Κ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ